

Sygn. akt I C 819/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 kwietnia 2022 r.

Sąd Rejonowy w Tczewie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: sędzia Marek Rafałko

Protokolant: Kamila Pomorska

po rozpoznaniu w dniu 29 marca 2022 r. w Tczewie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej w W.

przeciwko Towarzystwu (...) w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) w W. na rzecz powódki (...) Spółki Akcyjnej w W. kwotę 573,60 zł (pięćset siedemdziesiąt trzy złote 60/100) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 19 maja 2020 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 387 (trzysta osiemdziesiąt siedem) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się niniejszego wyroku do dnia zapłaty.

Sygn. akt I C 819/21

UZASADNIENIE

Powódka (...) S.A. w W. wniosła pozew przeciwko Towarzystwu (...) w W. o zapłatę kwoty 573,60 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 19 maja 2020 r. do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania.

W uzasadnieniu podniosła, że w okresie świadczenia przez nią ochrony ubezpieczeniowej na rzecz poszkodowanych K. K. (1) i K. K. (2) doszło w ich mieszkaniu do awarii, za której zaistnienie odpowiedzialność ponosi Wspólnota (...) (...) przy ul. (...) w T., która z kolei objęta jest ochroną ubezpieczeniową u pozwanego. Powódka po zarejestrowaniu szkody zgłoszonej przez poszkodowanych i przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego przyznała na ich rzecz świadczenie w kwocie 573,60 zł. Następnie skierowała do pozwanego wezwanie do zapłaty w/w kwoty, jednakże ten odmówił wypłaty z uwagi na „niewykazanie winy ubezpieczonej wspólnoty mieszkaniowej”. W ocenie powódki powyższe stanowisko pozwanego jest niezasadne, albowiem wspólnota mieszkaniowa dopuściła się zaniedbania w zakresie dbałości o stan instalacji wodnej, co doprowadziło do szkody w lokalu poszkodowanych.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniosł o oddalenie powództwa i zasądzenie na swoją rzecz od powódki kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, iż nie kwestionuje roszczenie co do wysokości, lecz co do zasady. Podniósł, iż wyłączną przyczyną szkody było zabudowanie przez poszkodowanych (w ich mieszkaniu) instalacji wodnej bez pozostawienia otworów rewizyjnych, co skutkowało koniecznością zdemontowania zabudowy w chwili wystąpienia awarii.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny

W dniu 30 czerwca 2019 r. w lokalu położonym w T. przy ul. (...) doszło do awarii, której przyczyną był zły stan techniczny rury zasilającej mieszkania w zimną wodę – przerdzewiały korek na trójniku został wyrzucony przez ciśnienie na rurze. Aby usunąć awarię należało skuć część płytek w łazience. Przedmiotowy lokal stanowił wówczas własność poszkodowanych K. K. (1) i K. K. (2).

W okresie tym poszkodowani objęci byli ochroną ubezpieczeniową u powoda (umowa dobrowolnego ubezpieczenia (...) potwierdzona polisą nr (...)), z kolei Wspólnota (...) (...) przy ul. (...) w T. – u pozwanego.

Poszkodowani zgłosili szkodę powodowi, który po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego wypłacił na ich rzecz kwotę 573,60 zł, na co złożyły się należności za następujące prace: demontaż urządzeń sanitarnych, zabezpieczenie folią, wykucie z powierzchni muru uszkodzonych cegieł zabytkowych i wstawienie nowych, licowanie ścian wewnętrznych płytkami ceramicznymi szklwionymi mocowanymi na zaprawie.

Dowody: okoliczności niesporne, ponadto informacja od administratora budynku – k. 15, kopia umowy sprzedaży – k. 15v-16v; akta szkody – k. 33; polisa – k. 52-54v

W dniu 7 kwietnia 2020 r. powód skierował do pozwanego wezwanie do zapłaty kwoty 573,60 zł w terminie 30 dni tytułem odszkodowania wypłaconego poszkodowanym.

Pozwany decyzją z 18 maja 2020 r. odmówił wypłaty odszkodowania z uwagi na niewykazanie winy ubezpieczonej wspólnoty za spowodowanie szkody w mieszkaniu poszkodowanych.

Dowody: okoliczności niesporne, ponadto akta szkody – k. 33

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów złożonych do akt sprawy, w szczególności znajdujących w aktach szkody (k. 33). Żadna ze stron nie podważyła prawdziwości, ani wiarygodności zaprezentowanych w sprawie dokumentów. Nie budziły one również zastrzeżeń Sądu. Dlatego też Sąd uczynił je kanwą ustaleń faktycznych w pełnym zakresie.

Dokonując ustaleń faktycznych Sąd oparł się ponadto na zeznaniach świadka K. K. (2) uznając je za w pełni wiarygodne. Świadek, jako właścicielka mieszkania w chwili zdarzenia z 30 czerwca 2019 r., posiadała wiedzę z własnych obserwacji. Co prawda nie była obecna przy samej naprawie, jednakże opisała stan łazienki oraz zakres uszkodzeń. Ponadto wskazała, iż w łazience była jedna luźna płytka otwierana na magnes, która służyła do sprawdzania stanu liczników. Depozycje świadka korespondowały z treścią pozostałych złożonych do akt sprawy dokumentów, w tym dokumentacji fotograficznej z akt szkody.

Za wiarygodne Sąd uznał również zeznania świadków R. C. (1) oraz Z. Z. pomimo, iż - z uwagi na znaczny upływ czasu - nie pamiętali oni przedmiotowej szkody. Świadek R. C. potwierdził, iż jako inspektor ds. nieruchomości w (...) podpisał dokument zatytułowany „informacja od administratora budynku dotycząca szkody zadaniowej”, który to dokument określał przyczynę awarii w mieszkaniu poszkodowanych (k. 15). Dodał, iż informację co do przyczyn awarii uzyskał z działu technicznego.

Sąd pominął natomiast wniosek pozwanego o zobowiązanie (...) do przedłożenia faktur wystawionych przez wykonawcę naprawy w mieszkaniu poszkodowanych uznając, iż zmierza on wyłącznie do przedłużenia postępowania. Nic nie stało na przeszkodzie, aby wniosek taki strona pozwana zgłosiła wcześniej niż dopiero na drugim terminie rozprawy.

Sąd zważył co następuje

Stan faktyczny w przedmiotowej sprawie jest w przeważającym zakresie niesporny. W odpowiedzi na pozew pozwany wskazał w szczególności, iż nie kwestionuje wysokości szkody, zaś na rozprawie w dniu 11 lutego 2022 r. wskazał ponadto, iż między stronami nie są sporne okoliczności awarii.

W myśl art. 828 § 1 k.c. jeżeli nie umówiono się inaczej, z dniem zapłaty odszkodowania przez ubezpieczyciela roszczenie ubezpieczającego przeciwko osobie trzeciej odpowiedzialnej za szkodę przechodzi z mocy prawa na ubezpieczyciela do wysokości zapłaconego odszkodowania. Jeżeli zakład pokrył tylko część szkody, ubezpieczającemu przysługuje co do pozostałej części pierwszeństwo zaspokojenia przed roszczeniem ubezpieczyciela.

W przywołanym przepisie uregulowane zostały uprawnienia regresowe ubezpieczyciela do podmiotów pozostających poza stosunkiem ubezpieczenia. Odnoszą się one przy tym do sytuacji, w których wystąpienie wypadku ubezpieczeniowego jest zdarzeniem prawnym powodującym nie tylko odpowiedzialność ubezpieczeniową ubezpieczyciela, ale także odpowiedzialność innego podmiotu, czyli osoby trzeciej z tytułu jej odpowiedzialności cywilnej za szkodę w ubezpieczonym przedmiocie. Ubezpieczyciel, który zaspokoił roszczenie ubezpieczeniowe, jest uprawniony do dochodzenia w drodze regresu zwrotu wypłaconego odszkodowania od osoby ponoszącej odpowiedzialność cywilną. Istota tego regresu polega na zmianie wierzyciela w stosunku zobowiązaniowym między poszkodowanym a osobą odpowiedzialną za szkodę przez wejście ubezpieczyciela w miejsce poszkodowanego, a następnie na realizacji roszczenia. Roszczenie regresowe ubezpieczyciela ma zatem charakter pochodny, zależny od istnienia zobowiązania, z tytułu którego może być wykonywane.

W świetle art. 828 § 1 k.c. przesłankami nabycia roszczenia przez ubezpieczyciela są: odpowiedzialność sprawcy szkody i wypłata odszkodowania ubezpieczeniowego. Ze względu na to, że nabyte przez ubezpieczyciela roszczenie jest zasadniczo tym samym roszczeniem, które przysługiwało poszkodowanemu wobec osoby ponoszącej odpowiedzialność cywilną za szkodę, w procesie o regres osobie tej przysługują przeciwko ubezpieczycielowi wszelkie zarzuty, które miała przeciwko poszkodowanemu w chwili powzięcia wiadomości o zmianie wierzyciela.

Uprawnienia regresowe przechodzą na ubezpieczyciela z mocy prawa, czyli w drodze tzw. subrogacji ustawowej (*cessio legis*). Co istotne, wstępując w prawa wierzyciela ubezpieczyciel może żądać od osoby odpowiedzialnej za szkodę świadczenia zwrotnego w granicach wypłaconego odszkodowania. Z samej istoty roszczenia regresowego wynika przy tym, że nie może ono przekraczać roszczenia przysługującego poszkodowanemu wobec sprawcy szkody na podstawie przepisów prawa cywilnego. Górną granicą odpowiedzialności sprawcy szkody w stosunku do ubezpieczyciela w procesie o regres jest to, co byłby on zobowiązany świadczyć bezpośrednio poszkodowanemu na podstawie przepisów Prawa cywilnego (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 16 grudnia 2003 r., II CK 330/02, z dnia 25 lutego 2004 r., II CK 34/03, z dnia 20 maja 2004 r., IV CK 410/03 i z dnia 27 marca 2008 r., II CSK 524/07).

Wobec podniesionych przez stronę pozwaną zarzutów spornym w sprawie pozostawało kto ponosi odpowiedzialność za zdarzenie ubezpieczeniowe w postaci zalania mieszkania należącego do poszkodowanych

W świetle ustalonego stanu faktycznego sprawy Sąd uznał, iż odpowiedzialność tę ponosi Wspólnota (...) (...) przy ul. (...) w T..

W świetle dyspozycji art. 21 ust. 1 w zw. z art. 14 pkt 1 ustawy o własności lokali wspólnota mieszkaniowa zobligowana jest do dokonywania remontów oraz bieżącej konserwacji nieruchomości wspólnej. Jeżeli wskutek zaniechania tego obowiązku powstanie szkoda, wspólnota ponosi za nią odpowiedzialność na zasadach ogólnych.

Art. 415 k.c. stanowi, że ten kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia.

Przesłankami odpowiedzialności odszkodowawczej na zasadzie winy są: zachowanie człowieka, szkoda oraz wina człowieka, którego zachowanie wyrządziło szkodę; przesłanki te uzupełniane są przez art. 361 k.c., w którym ustawodawca dodaje do nich adekwatny związek przyczynowy między zachowaniem sprawczym i naruszeniem dobra, z którego wynikła szkoda.

W ocenie Sądu strona powodowa wykazała, iż szkoda wyrządzona w mieszkaniu poszkodowanych wynikała z zaniedbań, jakich dopuściła się wspólnota mieszkaniowa w zakresie bieżącej konserwacji. Jak już wskazano między stronami niesporne jest, iż przyczyną awarii był zły stan techniczny rury wspólnej dla 4 mieszkań w pionie, która to rura zasila mieszkania w zimną wodę. Przerdzewiały korek na trójniku został wyrzucony przez ciśnienie na rurze. Doprowadzenie do takiego stanu korka, w ocenie Sądu, świadczy o braku starannego działania. Zasady doświadczenia życiowego wskazują, iż urządzenia hydrauliczne na skutek długotrwałej eksploatacji ulegają zużyciu i wymagają konserwacji bądź wymiany, w szczególności po upływie określonego terminu ich używalności. Pozwana nie zaferowała żadnego materiału dowodowego, z którego wynikałoby, iż wspólnota dokonywała systematycznych przeglądów instalacji wodnej w budynku przy ul. (...), nie podała nawet kiedy ostatni taki przegląd miał miejsce. Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, iż mamy do czynienia z winą nieumyślną po stronie wspólnoty – do szkody w mieszkaniu państwa K. doszło wskutek niezachowania przez ubezpieczoną u pozwanego wspólnoty należytej staranności wymaganej w stosunkach danego rodzaju. Wyrzucenie korka na trójniku skutkowało koniecznością skucia płytek w mieszkaniu poszkodowanych. Prace związane z usunięciem tej szkody (na które to prace składały się: demontaż urządzeń sanitarnych, zabezpieczenie folią, wykucie z powierzchni muru uszkodzonych cegieł zabytkowych i wstawienie nowych, licowanie ścian wewnętrznych płytkami ceramicznymi szklwionymi mocowanymi na zaprawie) zamknęły się w niespornej między stronami kwocie 573,60 zł. Skoro zatem powódka wypłaciła poszkodowanym odszkodowanie, jest uprawniona do domagania się od pozwanej zwrotu wypłaconych poszkodowanym środków.

Bez znaczenia dla rozstrzygnięcia pozostawały okoliczności podnoszone przez stronę pozwaną. Z zeznań świadka K. K. (2) wynika, iż w łazience znajdowała się jedna luźna płytka, która umożliwiła sprawdzenie stanu liczników. Do awarii doszło jednak na innej wysokości i aby awarię usunąć należało skuć dodatkowe płytki. Poszkodowani nie ponoszą żadnej winy za niewłaściwy stan techniczny rury doprowadzającej zimną wodę do ich mieszkania, w szczególności okoliczność taka nie została w przedmiotowej sprawie przez stronę pozwaną wykazana.

O odsetkach należało orzec na podstawie art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 817 § 1 k.c. Skoro wezwanie do zapłaty zostało doręczone pozwanemu 16 kwietnia 2020 r., to roszczenie stało się wymagalne w dniu 18 maja 2020 r., co oznacza, iż pozwany pozostawał opóźnieniu od 19 maja 2020 r.

W tym stanie rzeczy, na podstawie art. 828 § 1 k.c. w zw. z art. 415 k.c. w zw. z art. 481 § 1 k.c., Sąd orzekł jak w punkcie pierwszym sentencji.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c.

Niniejszy spór przegrała w całości strona pozwana. Zgodnie zatem z wyżej przywołanymi przepisami, pozwany powinien zwrócić powodowi równowartość poniesionych przez niego kosztów celowego dochodzenia praw i celowej obrony, na które złożyły się opłata od pozwu, wynagrodzenie profesjonalnego pełnomocnika oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa.